

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 682/2013-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. novembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Ing. D. Ď. – H., zastúpeného advokátom JUDr. J. H., B., vo veci namietaného porušenia jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 14 C 244/2000 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Ing. D. Ď. – H., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. augusta 2013 doručená sťažnosť JUDr. Ing. D. Ď. – H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 244/2000.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že predmetná vec je od 29. októbra 2012 právoplatne skončená, ale sťažovateľ 20. novembra 2012 podal proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, o ktorom nebolo doteraz rozhodnuté práve pre zdĺhavé rozhodovanie okresného súdu o jeho nároku na oslobodenie od súdneho poplatku pre dovolacie konanie. Navrhol preto vysloviť porušenie označených základných práv garantovaných ústavou i dohovorom, priznať finančné zadost'učinenie v sume 10 000 € a trovy konania v sume 331,12 €.

3. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

4. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

5. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť

preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

6. Ústavný súd po oboznámení sa so sťažnosťou, s jej prílohami a po overení aktuálneho stavu konania na okresnom súde dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa je zjavne neopodstatnená.

7. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti vychádzal zo svojej stabilizovanej judikatúry, podľa ktorej podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa (I. ÚS 24/03, IV. ÚS 232/03). Zároveň zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu v nadväznosti na takto vymedzený účel označeného práva vyplýva, že ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upravenému v čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd poskytuje len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu podaná v čase, keď k namietanému porušovaniu práva ešte mohlo dochádzať a nečinnosť orgánu verejnej moci v tom čase mohla ešte trvať (napr. m. m. II. ÚS 387/06, IV. ÚS 46/07, IV. ÚS 263/08, I. ÚS 28/08).

Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ako to vyplýva z jeho rozhodnutia o sťažnosti č. 16970/05 vo veci sťažovateľa M. M. proti Slovenskej republike.

8. Zo sťažnosti a z jej príloh okrem iného vyplýva, že okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 14 C 244/2000-942 z 1. februára 2011 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“). Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom tiež už Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozhodol rozsudkom zo 17. októbra 2012, ktorý bol sťažovateľovi doručený 29. októbra 2012; sťažovateľ aj tento rozsudok odvolacieho súdu napadol dovolaním, o ktorom bude rozhodovať Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“).

Sťažnosť sťažovateľa namietajúca porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu bola ústavnému súdu doručená až 16. augusta 2013 teda v čase, keď k porušovaniu označeného práva postupom okresného súdu v meritórnom posudzovaní veci už nemohlo dochádzať, pretože vec je právoplatne skončená ešte 29. októbra 2012.

Vydaním prvostupňového rozsudku, ktorý bol potvrdený rozsudkom krajského súdu, okresný súd vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa. Ďalšie úkony alebo postupy, ktoré okresný súd vykonával v rámci dovolacieho konania (poplatková povinnosť a pod.), nič nemenia na právnej istote sťažovateľa vo vzťahu k meritórnemu rozhodnutiu, pretože ústavná úloha okresného súdu pri odstraňovaní stavu právnej neistoty sťažovateľa skončila rozhodnutím vo veci samej dávno pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. Vo veci samej už okresný súd po doručení sťažnosti ústavnému súdu nemôže konať, pretože spis už iba predloží na rozhodnutie o dovolaní najvyššiemu súdu.

9. Z uvedeného vyplýva, že okresný súd v čase podania sťažnosti ústavnému súdu už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, spôsobovať prípadné prieťahy, a teda nemohol ani porušovať základné právo sťažovateľa zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy či právo zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru.

10. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2013